

Jász Attila
ERDŐ

(...)

a szárnyashangyák felfedezték hátizsákomat és olyan otthonosan közlekednek ki be hogy én csak nézem őket elvesztve időérzékemet ha sokáig nézem nagyon szépek közben már percek vagy órák telnek el mióta beléptek a

szentélybe a fekete műanyag artemisz templomba majd áldozás után elhagyják a templomot és én felderülök azon hogy biztosan megtalálták a nietzsche könyvet amit ott felejtettem az oltáron mert nem maradt egy sem a zsákban

a hegy tetején ritkulnak a fák puha zöld fű terül szét lábam előtt szinte nyugtat pompájával és hívogat hogy feküdjek rá hanyattdőlök és látom hogy már megint egy kopasz fa aztán

kinyitom a könyvet a betűk szárnyashangyaként rohangálnak szemem előtt aztán elrepülnek csak a papírlap vakít míg lüktető fehér centrumába nem szippant az örvény később

a nagy kékségre emlékszem csak néhány perc vagy néhány óra múlva kinyitom a szemem és artemisz papjai ott pihennek a lapokon jól megfigyelhetem ahogy kis szárnyaikon megcsillan a

JÓSLAT

a hazavezető utat kerestem miközben teiresziasz óva intett az alvilágban hogy trinakria szigetéhez érve héliosz teheneiből együnk mert elpusztul a hajód mondta meg menekülsz de sok viszontagság után érsz csak haza

héliosz két lánya apjuk halhatatlanságát legeltetik majd de a végzet társaid mohósága miatt akik levágják a legszebbeket a tengeren villámként hasítja ketté a hazatérés könnyű lehetőségét *(így végül is egyedül idegen hajón...)*

azóta bolyongok szigettengereken a halhatatlanságról is lemondva akár az otthon halványuló ígézetében búcsúzom most az öreg bikától taorminától éppen ahonnan tengerbe

hugyozni kb. annyi mint széllel szemben felvont vitorlával indulni útnak mert ilyenkor hajnal felé már csak a remény mint egy szétolvasott képeskönyv lapozható még tovább

ÁLOMMUNKA

egyik éjjel álomban hangot hallottam költőzz szólított de
 hogy hová arra nem kaptam választ a következő álomban
 viszont megjelent egy csodálatos palota képe amit azonnal
 felismertem cheval palotája ám az útikönyvben az állt róla

pirandello szülőháza a kis kastély neve káosz és az új
 albérletben újabb utasítás várt menj a toronyszobába de
 ott álltam a torony alatt és nem tudtam feljutni sehogysem
 mire kitaláltam a lépcsőt már rég nem vezetett sehová

az asztalon reggel egy cédula hevert saját kézírásommal
azéjszakadémonaitálalkoznakittanappaldémonaivalminden
holdtóltekor először nem értettem de amikor kinéztem

világosodott négyemeletnyi toronyban élek ahonnan se le
 se fel nem vezet lépcső időnként és ha közeledik a hajnal
 az álom múlásával egyre veszélyesebbnek tűnik a repülés

Lászlóffy Csaba

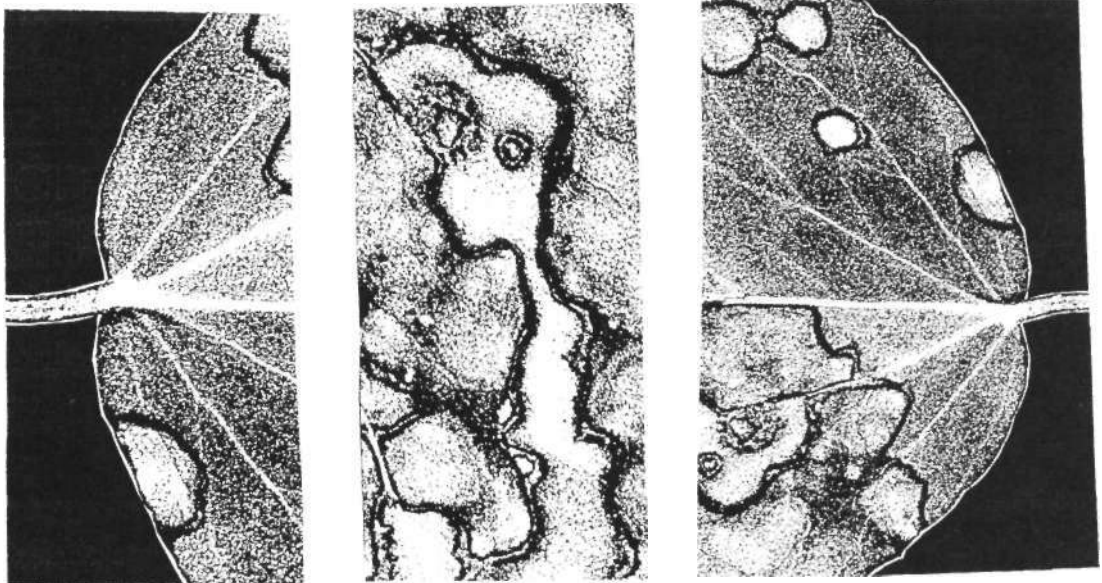
GYALOGVERS A CSALOGÁNYRÓL

Ennyi házi méreg, ömlesztve, nem is a-
 dagolva (hiányzik a patika-
 mérleg!), pedig halnak, *mint a legyek*,
 hányan maguktól is - mondja az öreg
 (H. Gy.) -, s nem csupán a poéták;
 no de, ha már az árnyékán nem lép át
 senki s annyi minden leredukál -
 (m)ódik(!) mi az, ami nekünk dukál? -
 kihűlt zacc s párolgó lelkünk a
 kávéscsésze felett (avagy fordítva:
 maradék fekete lel-)
 e házban ki mire lel?
 Ki fejt meg a *Feltámadás* titkát?
 Vagy: ha már Tolsztoj, akkor inkább
 Háború (?) - és utána az elragadó
béke, mely kimerülteknek való.

Csak vissza ne nézz! Ki mer itt el-
indítani, persze indulattal, nem hittel,
egy régi tekerccset? Méghozzá végzeteset.

Miközben az antennaként szikáron
felmeredő gyermek déd- s ükatyanevek
után kutat, s te a konyhában,
én ingben a fagyos erkélyen,
csodacsúful (!), de belső kéjben,
egy korty sör előtt, egy cigány-
útra ment édesség után;
s mikor már mindketten (ko)holtan, visszatér
belém jambikus ritmusban a vér,
s beléd (céhbeli titkos mágia!)
a nedves, csábos, nőies - olyannyira,
hogy minden „házi méreg” odavesz,
átitatódik tőle.
Ide(g)ess -
ég! föld kacatja! rozzant csalogány-
lét! rongy palánk! -

Szól a rádió hátvédelem gyanánt.
(1996)

Máté Gyula grafikája